

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. G.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2018 č. j. OAM-586/ZA-ZA04-ZA10-PD1-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech, žalovaný podle něj porušil ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 14a zákona o azylu a čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Byl toho názoru, že žalovaný pochybil při zjišťování rozhodných skutečností, neboť podklady neopatřil v takové míře, aby mohly být vyvozeny relevantní závěry. Poukázal na to, že na východě Ukrajiny stále probíhá konflikt, nedošlo ke zlidnění situace. Připomněl, že pochází z Krymské oblasti z města Kerč. Z tohoto důvodu mu byla udělena doplňková

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ochrana. Měl za to, že žalovaný nesprávně posoudil otázku možného přelivu ozbrojeného konfliktu z Doněcké a Luhanské oblasti, Krymský poloostrov se nachází v blízkosti těchto oblastí. Odkázal na zprávy o zemi svého původu, zejména týkající se situace v Doněcké a Luhanské oblasti. Obával se, že v případě návratu na Ukrajinu mu stále hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Bezpečnostní situace na Ukrajině se dle jeho názoru a zpráv, které v žalobě zmínil, opětovně zhoršila. Dále uvedl, že v jeho případě není možné využít ani institut vnitřního přesídlení, neboť ten neposkytuje účinné záruky ochrany proti nebezpečí vážné újmy, která mu hrozí. I k tomuto citoval ze zpráv o situaci na Ukrajině, ze kterých plyne diskriminace osob z východní Ukrajiny. Dále upozornil na to, že v závěru roku 2017 došlo k další eskalaci konfliktu, o čemž svědčí zprávy z různých zdrojů.

3. Zdůraznil, že je osobou bez státní příslušnosti. Z jeho migrační historie vyplývá, že více než 13 let žije mimo území Ukrajiny. Uvedl, že podle čl. 4 ústavního zákona Ruské federace o integraci Krymu ze dne 21. 3. 2014 jsou osoby s bydlištěm na Krymském poloostrově hovořící rusky státními občany Ruské federace. Tento zákon dopadá i na něj. Daný zákon označil za výsledek útočné války vůči svrchovanému státu, tedy za zločin podle mezinárodního práva. Vysvětlil, že dle informací Ministerstva zahraničních věcí Spojeného království Velké Británie a Severního Irska osoby s bydlištěm v Krymské autonomní republice byly povinny do 18. 4. 2014 prohlásit úmysl ponechat si ukrajinské státní občanství, to však neudělal. Podle něj je zjevné, že ho Ukrajina nepovažuje za svého státního občana, zároveň ho nelze mít za občana Ruské federace, neboť by tím Česká republika legitimovala zločinnou agresi Ruské federace. Je tedy osobou bez státní příslušnosti dle mezinárodního práva (čl. 1 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti).
4. Namítal také, že v České republice žije již 13 let a má zde vybudované rodinné vazby. Se svou dcerou sice nežije ve společné domácnosti, ale udržují spolu pravidelný kontakt. Dlouhá léta v České republice podniká na základě živnostenského oprávnění. Vybudoval si zde hustou síť známých, což vypovídá o vysoké míře integrace do české společnosti. Odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nuceným odtržením od rodiny a nuceným odjezdem z České republiky by došlo k porušení tohoto článku i k porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nebude postupováno v souladu se zákony České republiky.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu. Měl za to, že svůj závěr o neprodloužení doplňkové ochrany velmi podrobně zdůvodnil a v napadeném rozhodnutí zhodnotil osobní situaci žalobce ve vazbě na informace získané v průběhu správního řízení. Shrnul podstatné údaje o předchozím řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 20. 5. 2015 č. j. OAM-586/ZA-ZA04-ZA14-2014, jímž byla žalobci udělena doplňková ochrana na 24 měsíců z důvodu bezpečnostní situace v místě jeho bydliště na Ukrajině. V napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že na Ukrajině došlo k podstatnému vývoji, bezpečnostní a politická situace v zemi se ve srovnání s rokem 2015 stabilizovala a incidenty se soustředí na tzv. linii dotyku. I situace na Krymu zůstává neměnná, území je kontrolováno Ruskou federací. Byl přesvědčen o tom, že celkovou bezpečnostní situaci ve svém rozhodnutí posoudil dostatečně, odkázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k dění na Ukrajině. Neshledal, že by žalobce nemohl využít institutu vnitřního přesídlení, k čemuž se podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, zejména na str. 7. Poukázal na tvrzení žalobce sdělená při pohovoru a na skutečnosti zjištěné ze shromážděných informací týkajících se vnitřního přesídlení. Měl za

to, že nejnovější informace jsou schopny prokázat, že došlo ke zlepšení postavení vnitřně přesídlených osob na Ukrajině. Pokud jde o namítaný zásah do soukromého a rodinného života, konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by se nacházel ve vypjaté životní situaci, potřeba legalizovat svůj pobyt v České republice není důvodem pro přiznání či prodloužení doplňkové ochrany. Uzavřel, že se nedopustil žádné nezákonnosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádně opatřených podkladů. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

6. Žalobce ve své replice odmítl tvrzení žalovaného o zlepšení situace na Ukrajině, poukázal na důkazy navržené v žalobě, z nichž vyplývá, že v jeho domovské zemi stále dochází k ozbrojeným střetům. Zopakoval, že mu na Ukrajině i nadále hrozí nebezpečí vážné újmy. Odkázal na ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu, žalovaný dle něj vůbec nehodnotil závažnost a trvalost změn, nelze tak objektivně posoudit, zda žalobci nadále hrozí vážná újma. Měl proto za to, že o skutkovém stavu jsou zásadní pochybnosti. Zmínil též ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Zdůraznil, že je třeba posuzovat situaci každé osoby požívající doplňkové ochrany individuálně. Podotkl, že ani ve svém vyjádření žalovaný netvrdil, že změna v zemi původu má trvalý charakter. Namítal, že žalovaný při svých úvahách nezohlednil, že žalobce je osobou bez státní příslušnosti. K tomu poznamenal, že je irelevantní, že pozbytí ukrajinského občanství nenamítal již ve správním řízení, domáhal se přímé aplikace evropského práva, konkrétně čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Skutečnost, že je osobou bez státní příslušnosti, označil za zásadní faktor při úvahách o možnosti vnitřního přesídlení. Dodal, že je žadatelem o přiznání statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. S odkazem na nynější rozhodovací praxi Městského soudu v Praze (např. rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018 č. j. 4 Az 23/2017-82), ze které plyne, že byla rušena starší rozhodnutí, kterým nebyla žalobcům z Ukrajiny prodloužena doplňková ochrana, neboť soud shledal, že žalovaný neprokázal zásadní zlepšení situace vnitřně přesídlených osob na Ukrajině oproti roku 2014. Měl za to, že i v jeho případě se žalovaný dopustil uvedeného pochybení.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci řízení výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2015 č. j. OAM-586/ZA-ZA04-ZA14-2014 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. Jako důvod uvedl anexi Krymu a skutečnost, že mu na Krymu vyhrožovali zabitím.

10. Při pohovoru dne 1. 3. 2018 žalobce sdělil, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá, neboť v České republice žije již asi 14 let, má zde práci, chtěl by zde zůstat do konce života. Narodil se na Krymu v Kerči, jinde na Ukrajině nežil. Nevěděl, jaká je situace na Ukrajině, moc to nesledoval. Věděl, že v Doněcku a Luhansku se válčí. Více se zajímal o situaci na Krymu, ke které konstatoval, že lidé se tam mají špatně, nemají práci, peníze, není tam turistický ruch, jsou tam drahé potraviny, je to vojenská základna anektovaná panem Putinem, nepovažoval to za správné. Informace čerpal z internetu. O návratu do vlasti vůbec nepřemýšlel, nic tam nemá, nemá kde bydlet, jeho byt byl znárodněn. Na Ukrajině nikoho nemá, rodiče již zemřeli. Na otázku, zda by se mohl v rámci Ukrajiny přestěhovat na jiné místo, než je místo jeho posledního bydliště ve vlasti, odpověděl, že neví kam, nemá tam žádné příbuzné, neumí ukrajinsky, hovoří pouze rusky. Nemohl by se přesídlit ani na jiné místo v Ukrajině, kde se mluví rusky, nikoho tam nemá, nemůže žít pod mostem. Prohlásil, že by se nemohl registrovat jako vnitřně přesídlená osoba a využít pomoci státu, neboť ani v České republice nepobíral žádné dávky. Nevěděl, zda by mohl na Ukrajině využít pomoci státu jako vnitřně přesídlená osoba, ani proč by takovou pomoc státu nemohl využít. Nemohl by se vrátit též proto, že v České republice žije jeho dcera, se kterou nesdílí společnou domácnost. V poslední době moc v kontaktu nebyli, vídají se asi jednou za měsíc, volají si zhruba jednou týdně. Na výchovu dcery přispívá penězi, výživné ale neplatí, spíš dceři něco koupí. S dcerou a její matkou nežije už 3 roky. Dcera na něm není finančně ani citově závislá, stará se o ni její matka, jsou zajištěné, s matkou dcery v kontaktu není, nepohodli se. Žádné další rodinné příslušníky ani jiné sociální vazby na území České republiky nemá. Pracuje jako zedník. Má živnostenský list, už roky podniká, je slušný člověk. Svůj pobyt v České republice by nemohl legalizovat jiným způsobem. Osobně neměl v zemi svého původu problémy související s bezpečnostní situací, avšak v roce 2005, kdy žádal v České republice o azyl poprvé, byl zbit, neboť provozoval školu boxu a chtěli po něm, aby svou činnost ukončil. Obával se o svůj život, proto vlast opustil. Od roku 2005 v zemi původu nebyl. Nedovede si představit, že by se vrátil na Krym nebo na Ukrajinu. Už není ve věku, aby se někam stěhoval. Chtěl by zůstat v České republice, pracovat zde, užívat si, líbí se mu zde. Předložil výpis z živnostenského rejstříku, daňové přiznání za rok 2017, potvrzení o zdravotním a sociálním pojištění, smlouvu o založení bankovního účtu.
11. Žalovaný shromáždil též informace vztahující se k situaci na Ukrajině, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Ukrajině, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 „Ukrajina – Národostní menšiny: demografie, legislativa, jazyk, diskriminace menšin a cizinců“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 5. 4. 2018 žalobce doplnil, že na Krymu je pro něj situace beznadějná, k moci se dostali bývalí mafiáni, s některými z nich měl problémy, to oni ho nechali zbít kvůli škole boxu. Kdyžby se vrátil, zabili by ho. Za 13 let,

co žije v České republice, tam ztratil veškeré zázemí, rodiče zemřeli. Navíc neumí ukrajinsky. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 4. 2018 č. j. OAM-586/ZA-ZA04-ZA10-PD1-2014 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.

12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
14. K námitce žalobce, že si žalovaný neopatřil podklady v takové míře, aby mohl vyvodit relevantní závěry, Městský soud v Praze uvádí, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. S žalobcem provedl pohovor, při kterém se mohl žalobce vyjádřit k důvodům podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a ke skutečnostem vztahujícím se k jeho pobytu v České republice i na Ukrajině. Žalovaný také shromáždil dostatek potřebných informací týkajících se situace na Ukrajině, včetně údajů o osobách vnitřně přesídlených a o situaci národnostních menšin. Soud tak má za to, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zjišťoval jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak ty hovořící v jeho neprospěch.
15. Městský soud v Praze připomíná, že rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2015 č. j. OAM-586/ZA-ZA04-ZA14-2014 byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců. Důvodem jejího udělení byla aktuální nemožnost zajištění zázemí v jiné části Ukrajiny (žalobce žil ve své domovské zemi pouze v Krymské oblasti), postavení vnitřně přesídlených osob bylo v té době špatné.
16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřil k tomu, zda se situace na Ukrajině zásadním a trvalým způsobem změnila tak, že udělené doplňkové ochrany již není třeba. Na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že se situace na Ukrajině v letech 2015 a 2016 stabilizovala a taková byla i v roce 2017. Bezpečnostní incidenty se omezovaly pouze na tzv. linii dotyku, probíhaly jen v Luhanské a Doněcké oblasti. S tímto posouzením Městský soud v Praze souhlasí a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které se kasační soud opakovaně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38, ve kterém uvedl: „K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015,

č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). *Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.*“ Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích zabýval i tím, jak se situace v zemi původu žalobce změnila po roce 2015. Zdejší soud k tomu odkazuje např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019 č. j. 1 Azs 412/2018-28, ve kterém se konstatuje: *„Shromážděné podklady potvrzují, že na Ukrajině došlo od roku 2015 ke zklidnění situace, přičemž reálné nebezpečí se týká tzv. linie dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Sousední oblasti nejsou bezpečnostními incidenty zasaženy.*“ Městský soud v Praze poznamenává, že o zlepšení situace na Ukrajině svědčí i skutečnost, že Česká republika považuje s účinností ode dne 22. 3. 2019 Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.).

17. Zdejší soud je toho názoru, že žalovaný nepopíral, že v Doněcké a Luhanské oblasti probíhají konflikty, na základě shromážděných zpráv o zemi původu žalobce i judikatury Nejvyššího správního soudu však dospěl k závěru, že v ostatních oblastech Ukrajiny je situace stabilizovaná a k ozbrojeným konfliktům tam nedochází. Zprávy citované žalobcem v žalobě se týkají zejména situace v těchto oblastech, současným bezpečnostním stavem v ostatních částech Ukrajiny se prakticky nezabývají. Soud tak uzavírá, že ze zdrojů shromážděných žalovaným i z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá jednoznačný závěr, že s výjimkou Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym na Ukrajině od roku 2015, kdy bylo rozhodnuto o udělení doplňkové ochrany žalobci, došlo na Ukrajině k podstatnému a trvalému zklidnění situace. Žalovaný dostatečně a objektivně posoudil význam a trvalost změn, ke kterým na Ukrajině došlo od doby, kdy rozhodoval o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015 č. j. OAM-586/ZA-ZA04-ZA14-2014).
18. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z Krymu, soustředil se žalovaný především na situaci osob pocházejících z této oblasti, která je fakticky pod správou ruských úřadů, ve vztahu k možnosti využití vnitřního přesídlení. Uvedl, že neexistuje objektivní překážka, která by žalobci ve využití tohoto institutu bránila. Dále odkázal na skutečnosti plynoucí z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“. Vyjádřil se k možnostem státní podpory, včetně pomoci s ubytováním vnitřně přesídlené osoby, a také k tomu, že žalobce neumí ukrajinsky, ale pouze rusky. Dále se zabýval tím, zda žalobce může oprávněně vycestovat na území pod kontrolou ukrajinské vlády, přičemž neshledal, že by vycestování žalobce na takové území nebylo možné. Na str. 6 napadeného rozhodnutí mimo jiné konstatoval: *„Ukrajina od doby vypuknutí krize přijala některá opatření pro zlepšení situace vnitřně vysídlených osob. Ač má systém pomoci svá problematická místa, ukrajinská vláda jej postupně zdokonaluje tak, aby co nejvíce zmírnila negativní dopady na vnitřně vysídlené osoby. Za tímto účelem vzniklo také Ministerstvo dočasně okupovaných teritorií a vnitřně vysídlených osob.*“ Na straně následující pak žalovaný konkrétně k situaci žalobce podotkl: *„Z výpovědi jmenovaného nevyplynulo, že by jeho osobní situace byla jakkoliv negativně ovlivněna takovým způsobem, aby to znemožnilo jeho návrat na Ukrajinu. Jmenovaný je zdravý, praceschopný a na základě posouzení jeho celkové situace nelze očekávat, že by měl mít s adaptací na Ukrajině zásadní potíže. Co se týká sdělení žadatele, že na Ukrajině nikoho nemá, správní orgán konstatuje, že na Ukrajině existují*

střediska pro vnitřně vysídlené osoby, jejichž služeb může jmenovaný využít. Jmenovanému také nic nebrání v tom, aby si na Ukrajině našel práci a ze mzdy si zajistil bydlení. Nadto jeho situace nebude horší než situace osob, které alternativy vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny využily.“

19. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“ vyplývá: *„Nícméně v září 2017 došlo ke zjednodušení postupu pro vyplacení podpory pro vnitřně vysídlené osoby spolu s některými adresnými dávkami pro ně, např. možnost výplaty i na jiný účet než ve státní bance Ošadbank nebo zvýšení peněžního stropu pro nárok na výplatu sociální podpory pro vnitřně vysídlené osoby. (...) V březnu 2017 začala státní banka Ošadbank poskytovat zvláštní hypotéky vnitřně vysídleným osobám na nákup vlastní nemovitosti. (...) Nícméně obecně došlo k některým pokrokům, například v oblasti politických práv je projednáván návrh zákona o přiznání volebních práv vnitřně vysídleným osobám... (...) Nezaměstnanost mezi vnitřně vysídlenými osobami dosahovala na konci roku 2016 až 38 %, ač podle posledního výzkumu IOM se úroveň nezaměstnanosti snížila. (...) Pro zlepšení vnímání vnitřně vysídlených osob společností byla realizována řada projektů, např. desková hra o životě vnitřně vysídlených osob, různé lokální programy nebo účasti vnitřně vysídlených osob na festivalech.“* Z uvedeného lze dospět k závěru, že Ukrajina se snaží o neustálé zlepšování situace vnitřně přesídlených osob, od doby vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2015 č. j. OAM-586/ZA-ZA04-ZA14-2014, kterým byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců, se jejich postavení podstatným způsobem zlepšilo.
20. Městský soud v Praze dále k problematice vnitřního přesídlení odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení ze dne 8. 8. 2018 č. j. 10 Azs 80/2018-40, ve kterém zmínil, že: *„Nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám.“*
21. Podle zdejšího soudu tak žalovaný nepochybil, otázku možnosti vnitřního přesídlení žalobce dostatečně zvažoval a na základě shromážděných podkladů o Ukrajině učinil závěr, že by případné vnitřní přesídlení žalobce bylo možné. S tímto závěrem soud souhlasí. Soud dále podotýká, že žalobcem citované informace se vztahují buď k roku 2015 (situace osob vnitřně přesídlených), nebo se týkají Luhanské a Doněcké oblasti (eskalace konfliktu).
22. Co se týče námitek žalobce, že je osobou bez státní příslušnosti, zdejší soud v první řadě zdůrazňuje, že žalobce tuto argumentaci poprvé použil až v žalobě, v obou řízeních před správním orgánem se prezentoval jako osoba ukrajinské státní příslušnosti. Ve své žalobě k otázce pozbytí ukrajinského občanství odkázal na ústavní zákon Ruské federace o integraci Krymu ze dne 21. 3. 2014. Předmětný zákon, na který žalobce poukázal, je zákonem ruským, nikoli ukrajinským, nevyplyvá z něj tedy, že by Ukrajina již žalobce nepovažovala za svého občana. Daný zákon byl navíc přijat ještě před tím, než žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v listopadu 2014. O prodloužení doplňkové ochrany požádal dne 24. 4. 2017. Ani v jednom řízení žalobce neuváděl, že by mu bylo odňato ukrajinské občanství a že by byl osobou bez státní příslušnosti. Žalovanému tak dle názoru zdejšího soudu nelze vytýkat, že se nezabýval tím, zda je žalobce osobou bez státní příslušnosti či nikoli. Soud poznamenává, že pokud by na žalobce bylo možné pohlížet jako

na osobu bez státní příslušnosti, důvody pro udělení doplňkové ochrany by i v takovém případě byly posuzovány ve vztahu k Ukrajině jako státu jeho posledního trvalého bydliště (podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*).

23. Pokud jde o námitky žalobce týkající se jeho soukromého a rodinného života na území České republiky, soud uvádí, že i osobní situaci žalobce se žalovaný zabýval, a to na str. 7 napadeného rozhodnutí. Vyjádřil se takto: *„Správní orgán se rovněž zabýval osobní situací žadatele. Tento uvedl, že na území ČR již dva roky vykonává práci na základě živnostenského oprávnění, pracuje jako zedník. Bydlí v Praze sám v pronajatém bytě. V Praze žije také jeho dcera, s níž ale není často v kontaktu, osobně se setkávají asi jednou za měsíc a v telefonickém kontaktu jsou asi jednou týdně. S dcerou již tři roky nežije. Dcera žije s matkou, která se o ni stará, přičemž nemají žádné problémy. Dcera na něm není materiálně ani citově závislá. Na výchově dcery se dotýčný nepodílí, a to ani finančně, pouze jí občas kupuje nějaké oblečení. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že pro dceru jmenovaného jeho případné nucené vycestování nepřestavuje zásadní zásah do jejich soukromého a rodinného života. Jmenovaný by měl nadále možnost komunikovat s dcerou telefonicky, jako to činil doteď. Z výpovědi jmenovaného nevyplývalo, že by jeho osobní situace byla jakkoliv negativně ovlivněna takovým způsobem, aby to znemožnilo jeho návrat na Ukrajinu.“*
24. V této souvislosti zdejší soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém se uvádí: *„Je totiž v první řadě třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu se správním vyhoštěním je dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojena vedle povinnosti vycestovat z území ČR vždy také doba, po kterou nelze cizinci vstup na toto území umožnit. Proto vedle případných důvodů znemožňujících vycestování cizince, které zakládají policii povinnost udělit cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území i přesto, že je mu uděleno správní vyhoštění (§ 179 ve spojení s § 120a a § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců uveden speciální důvod, pro který nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydat, a tím je právě situace, kdy by důsledkem správní vyhoštění (tedy fakticky dlouhodobého zákazu pobytu cizince na území ČR) byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. V takovém případě je však naopak cizinec povinen z území ČR vycestovat, neboť namísto správního vyhoštění je mu vystaven výjezdní příkaz (§ 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), není však vyloučeno, aby následně požádal a v případě splnění zákonných podmínek také získal příslušné povolení k pobytu a mohl se tedy do ČR vrátit.“* Žalobci nebyl zakázán pobyt na území České republiky, nic mu nebrání v tom, aby požádal o některou z forem povolení k pobytu dle

zákonu č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a poté mohl legálně žít v České republice a realizovat zde svůj rodinný život. Zdejší soud tak hodnocení žalovaného považuje za dostatečné a ztotožňuje se s ním.

25. K odkazu žalobce na dřívější judikaturu zdejšího soudu, kterou byla rušena rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany žalobcům z Ukrajiny z důvodu neprokázání zásadního zlepšení situace vnitřně přesídlených osob na Ukrajině oproti roku 2014, soud uvádí, že v rozsudcích ze dne 11. 6. 2018 č. j. 4 Az 23/2017-82, č. j. 4 Az 27/2017-29 a č. j. 4 Az 26/2017-50 byla přezkoumávána rozhodnutí žalovaného z února roku 2017. Nyní soud posuzuje rozhodnutí žalovaného z dubna roku 2018, při rozhodování vycházel žalovaný z novějších informací o Ukrajině, např. z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 „Ukrajina – Národostní menšiny: demografie, legislativa, jazyk, diskriminace menšin a cizinců“, či z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, tedy z doby po vydání rozhodnutí, která byla zdejším soudem zrušena pro neprokázání zlepšení situace vnitřně přesídlených osob. Z výše citovaných částí informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“ plyne, že řada opatření za účelem zlepšení situace vnitřně přesídlených osob byla přijata až v průběhu roku 2017. Jak již Městský soud v Praze konstatoval, v napadeném rozhodnutí byla dostatečně posouzena možnost využití institutu vnitřního přesídlení v případě žalobce a bylo správně uzavřeno, že žalobci nic nebrání v tom tohoto institutu využít. Názor, že vnitřní přesídlení osob na Ukrajině není nemožné, sdílí též Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 8. 8. 2018 č. j. 10 Azs 80/2018-40. Ani námitce žalobce, že se žalovaný v nyní posuzovaném případě dopustil stejného pochybení, jaké vyplývá z dřívějších rozsudků zdejšího soudu, tak nelze přisvědčit.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. března 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně